

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce L.M., nar. ■■■, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2014, č.j. OD 30/14-3/67.1/14006/Rg,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 28. 1. 2014, č.j. OD 30/14-3/67.1/14006/Rg, se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 17 965 Kč, k rukám právního zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků, ze dne 19. 11. 2013, č. j. 90364/2013. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4., § 125c odst. 1 písm. e) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) pro nerespektování § 18 odst. 4, § 118b odst. 2 cit. zákona, za které byla žalobci uložena pokuta podle § 125c odst. 4 písm. d) cit. zákona ve výši 7 000 Kč a podle § 125c odst. 5 cit. zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců a zároveň povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne ■■■ v ■■■ hod. v obci ■■■ na pozemní komunikaci ■■■ ve směru od centra města řídil vozidlo ■■■ RZ ■■■ a

překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h o 12 km/h, když jel naměřenou rychlostí 65 km/h (po odečtu možné odchylky měření byla rychlost stanovena na 62 km/h) a vozidlo řídil i přes skutečnost, že mu byl zadržen řidičský průkaz. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala v doplnění § 12 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, do výroku o uložení sankcí.

Za první žalobce zpochybnil závěr o spáchání skutku, neboť nebylo prokázáno, že vozidlo řídil rychlostí 62 km/h. Žalobce odkázal na odborný posudek provedeného měření rychlosti Mgr. P.Š., DiS., který si nechal vypracovat a který soudu předložil. Odborný posudek dokládá, že měřicí zařízení nepracovalo správně a tvrzení o rychlosti 62 km/h je nepodloženým tvrzením. Nelze tak přezkoumat, zda strážníci postupovali v souladu s návodem k obsluze a umístili měřicí zařízení správně, neboť existuje rozpor mezi tvrzeními strážníků uvedenými v úředních záznamech, doložených svědeckou výpovědí a záznamem z GPS měřicího zařízení, kdy tyto dva prameny důkazů hovoří o odlišné straně komunikace, ze které měla být rychlost měřena. Proto nelze dále zkoumat dodržení úhlů a dalších technických detailů měření a měření rychlosti je jako takové nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, odkud bylo měřeno. Samotný rozpor mezi údajem z GPS a tvrzení strážníků postačuje k znevěrohodnění provedeného měření. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-56 (všechny rozsudky NSS, dostupné na www.nsssoud.cz), který zdůraznil nutnost dodržení návodu k obsluze měřicího přístroje ze strany policistů.

K přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 2. zákona o silničním provozu žalobce namítal, že žalovaný se nesnažil zajistit důkazní prostředky hovořící ve prospěch žalobce. Žalovaný vydal rozhodnutí dne 28. 1. 2014, přitom rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 13. 12. 2013 bylo řízení pro čin, kterého se měl žalobce dopustit dne 11. 12. 2012 a pro který mu byl zadržen řidičský průkaz, zastaveno. Pokud byl žalobci zadržen řidičský průkaz pro podezření ze spáchání přestupku, jehož spáchání pak nebylo prokázáno, lze konstatovat, že samotné zadržení řidičského průkazu způsobilo žalobci újmu na jeho právech. Pokud žalobce vozidlo řídil v době, kdy měl zadržený řidičský průkaz, přičemž se žádného přestupku nedopustil, takové jednání nenaplnuje materiální stránku skutkové podstaty přestupku. Žalobce tak byl trestán za porušení zákazu vydaného bezdůvodně.

Nakonec žalobce namítal, že žádného z přestupků se nemohl dopustit, nebyl totiž v uvedené době řidičem vozidla Volvo, protože dne 16. 9. 2013 byl na zahraniční dovolené. Dohledal potvrzení o zahraniční dovolené, včetně palubních lístků a faktury z hotelu, které v originálu soudu dokládá. V době dovolené ponechal vozidlo ku užívání svému kamarádovi J.F., ve vozidle patrně společně s ostatními doklady potřebnými k provozu vozidla zanechal občanský průkaz a nelze vyloučit, že Jiří Fait jej užil k identifikaci. Tuto situaci měl žalovaný objasnit např. předvoláním policistů, provedením rekognice nebo ověřením dle fotografie. Pro případ, že by se soud nespokojil s předloženými důkazy, navrhoval žalobce provedení rekognice strážníky.

Z uvedených důvodů označil žalobce rozhodnutí za nezákonné a navrhoval, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc vrátil k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce v podaném odvolání neuvedl žádné konkrétní argumenty a odvolání nedoplnil ve stanoveném termínu ani na základě výzvy k doplnění. Protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno listinnými důkazy, a to záznamem o přestupku, ověřovacím listem č. 103/13 silničního radarového rychloměru, osvědčením č. 2/2013 o způsobilosti k ovládání silničního rychloměru, určením míst k měření rychlosti, protokolem o ústním jednání, při kterém byl vyslechnut svědek – strážník městské policie, který potvrdil správnost provedeného měření rychlosti. Odborný posudek k měření rychlosti nebyl ve správním řízení předložen, proto se k němu žalovaný nemůže vyjádřit. Postup při uložení sankce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 2. zákona o silničním provozu je správný, neboť v době kontroly měl žalobce zadržen řidičský průkaz, jak vyplynulo ze spisové dokumentace a v době spáchání přestupku žalobcem nebylo o přestupku, pro který mu byl řidičský průkaz zadržen pravomocně, rozhodnuto. Tvzení o tom, že v inkriminovanou dobu na místě kontroly neřídil vozidlo ■■■ žalobce, ale J.F., kterému žalobce vozidlo zapůjčil, když byl na zahraniční dovolené, žalobce uplatnil až v žalobě. Toto tvrzení označil žalovaný za obstrukční, žalobce na jeho podporu nepředložil žádný důkaz. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou. Znovu konstatoval, že se žalovaný nezabýval správností nastavení měřicího zařízení. Podle něj prohlášení svědka o tom, že bylo měřicí zařízení správně nastaveno, neznamená, že tomu tak skutečně bylo. Opak přitom dokládá odborný posudek. Ten je součástí soudního spisu a žalovaný se s ním mohl před podáním svého vyjádření seznámit. Žalobce znovu zdůraznil, že nebyl shledán vinným ze spáchání skutku, pro který mu byl řidičský průkaz zadržen, nebyla tak naplněna materiální stránka skutkové podstaty přestupku, neboť smyslem a účelem zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o vině je ochrana před zvláště nebezpečnými řidiči, což nelze říci o žalobci, který nebyl následně z přestupku uznán vinným. Žalovaný neprováděl ani dokazování ohledně zjištění osoby řidiče. Jednání žalobce sice nebylo prozíravé, nebylo ale obstrukční, neboť předložení argumentace a důkazů až v žalobě bylo dáno projednáním přestupku správním orgánem I. stupně v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce a dále tím, že rozhodnutí o odvolání žalovaný vydal dříve, než se žalobce stihl sejít se svým zástupcem a doplnit odvolání. Nemůže mu být upíráno právo na obhajobu, ve správním řízení se neuplatní zásada koncentrace. Zdůraznil, že důkazy o pobytu mimo Českou republiku předložil soudu. Žalobce se podívoval tomu, že žalovaný potvrdil rozhodnutí prvostupňové, aniž by se věnoval zákonnosti získání důkazů.

Ze spisového materiálu předloženého žalovaným ověřil soud následující okolnosti případu:

Správní orgán I. stupně vycházel z oznámení o přestupku ze dne 16. 9. 2013 a ručně sepsaného oznámení o přestupku ze dne 16. 9. 2014, sepsaného s L.M., který byl ztotožněn podle předloženého OP č. ■■■ jako řidič vozidla ■■■ černé barvy RZ ■■■, který nepředložil řidičský průkaz, oznámení o přestupku odmítl podepsat a vyjádřit se k věci. Vozidlo ■■■ bylo zachyceno na fotografii záznamu přestupku, kde byly uvedeny údaje o GPS a naměřené rychlosti vozidla 65 km/h radarem RAMER10, k němuž byly doloženy ověřovací list č. 103/13, osvědčení č. ■■■ o způsobilosti strážníka P.S. k ovládání uvedeného silničního

rychloměru a část návodu k měřicímu zařízení, obsahující principy měření. Dále správní orgán I. stupně vycházel z listiny obsahující údaje o řidiči L.M., včetně výpisu z evidenční karty řidiče a potvrzení o zadržení řidičského průkazu ze dne 11. 12. 2012 a rozhodnutí Magistrátu města Pardubice, odboru dopravy, o zadržení řidičského průkazu ze dne 3. 1. 2013, č. j. OD-Př-226/2012-II. Dále byla provedena svědecká výpověď zasahujícího strážníka Brožka, který potvrdil skutečnosti uvedené v úředním záznamu o přestupcích ze dne 16. 9. 2013 a který se vyjadřoval i k radarovému měření a nastavení měřícího zařízení strážníkem S. standardním způsobem, když byla měřena rychlost vozidla směrem z centra města na T. a byla naměřena rychlost 65 km/h, a dále potvrdil, že poté byl řidič zastaven, s přestupkem nesouhlasil, oznámení odmítnul podepsat, řidičský průkaz nepředložil. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce se uvedených přestupků dopustil, když řídil rychlostí 65 km/h (po odečtení odchylky 62 km/h) a nedodržel nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, kterou překročil o 12 km/h po odečtu tolerance, nerespektoval tedy § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a řídil motorové vozidlo v době, kdy mu byl zadržen řidičský průkaz. Správní orgán I. stupně poté uvedl skutečnosti, které ho vedly k uložení pokuty ve výši 7 000 Kč a uložení zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců.

Žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M.J. odvolání, ve stanovené lhůtě ani později jeho náležitosti k výzvě správního orgánu I. stupně nedoplnil. Napadeným rozhodnutím ze dne 28. 1. 2014 žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně změnil shora popsáním způsobem a ve zbytku rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul průběh správního řízení, zabýval se zejména tím, že správní orgán I. stupně nepřijal omluvu obecného zmocněnce žalobce k ústnímu jednání konanému dne 18. 11. 2013, přičemž dospěl k závěru, že správní orgán I. postupoval v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Strážník městské policie, který byl jako svědek vyslechnut, potvrdil přestupkové jednání žalobce, jak bylo zachyceno v oznámení přestupku.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, při kterém oba účastníci řízení setrvali na svých podáních. Žalobce doplnil, že nebylo dostatečně určeno místo, kde k překročení rychlosti mělo dojít, např. upřesněním č. p. domu, P. ulice je přitom několik kilometrů dlouhá. Za účelem zjištění délky této ulice žalobce navrhoval čtení mapy. Žalovanému vytýkal, že se nezabýval správností měření, proto navrhoval provedení důkazu návodem k obsluze měřícího zařízení. Dokazování žalovaného nebylo podle žalobce dostatečné, neboť si nevyžádal správní spis týkající řízení žalobce ve věci předchozího přestupkového řízení. Žalobce proto navrhoval provedení důkazu správním spisem Krajského úřadu Pardubického kraje, včetně rozhodnutí o zastavení řízení ve věci tohoto přestupku z důvodu prekluze. Žalobce kromě provedení důkazu odborným posudkem ke správnosti měření rychlosti požadoval také vyslechnout zpracovatele tohoto posudku, případně znalecké zkoumání znaleckého posudku ke správnosti měření. K tomuto návrhu se posléze připojil žalovaný. Poté co soud doplnil dokazování žalobcem předloženými originály letenek, palubních lístků a dokladů od

zavazadla navrhol žalovaný dokazování doplnit o důkazy vyvracející pravost těchto listin a například seznamem cestujících od letecké společnosti Rovněž chtěl žalovaný provést svědecké výpovědi zasahujících policistů ke zjištění totožnosti žalobce a svědeckou výpověď strážníka Sochorové ke způsobu obsluhy měřicího zařízení, neboť se ji nepodařilo vyslechnout ve správním řízení. Žalobce dodatečně předložil také originál faktury zahraničního hotelu, kterou soud dokazování doplnil. Po doplnění dokazování žalovaný navrhol vyslechnout J.F., který měl vozidlo řídit. Žalobce uvedl, že ztotožnění řidiče bývá při kontrole formální, a pokud nebyla obstarána na místě fotografie řidiče, žalobce předložil letenky a fakturu z hotelu, bylo prokázáno, že v době přestupku byl mimo ČR. Podle žalovaného bylo cílem žalobce, který tyto skutečnosti namítal až v žalobě, dosáhnout prekluze přestupku, jako se mu to podařilo v předchozím přestupkovém řízení vedeném Krajským úřadem Pardubického kraje.

Předmětem přezkumu ze strany soudu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků, tedy svou povahou rozhodnutí o obvinění trestně právní povahy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, publ. ve Sb. NSS 847/2006). V obecné rovině soud zdůrazňuje, že v řízení o přestupcích jsou správní orgány zásadně vázány zásadou materiální pravdy (§ 51 zákona o přestupcích ve spojení s § 3, § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu) a je jejich povinností provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68) a hodnotit je v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu), přičemž hodnocení důkazů musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Je povinností správních orgánů řádně prokázat spáchání skutku, který je obviněnému z přestupku kladen za vinu, přičemž jsou povinny nad vši rozumnou pochybnost postavit najisto, že skutku se dopustil právě ten, kdo je ze spáchání přestupku shledán vinným a poškozen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, sp. zn. 2 As 46/2005). Přestupkové řízení není ovládáno koncentrační zásadou. Obviněný z přestupku nemůže nucen k součinnosti, je zásadně jeho věcí, jakou obrannou taktiku v řízení zvolí, rozhodně není jeho povinností uvádět skutečnosti a předkládat důkazy svědčící o jeho nevině. Na druhou stranu je pravdou, že je nanejvýš vhodné, aby obviněný z přestupku uváděl skutečnosti ve svůj prospěch již na místě přestupku, popř. před správním orgánem I. stupně, „... *neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová. ...*“ (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 1 As 83/2013-60).

Správní soudnictví je s ohledem na § 77 odst. 2 věta první s. ř. s. ovládáno principem plné jurisdikce. Soud tedy není při svém rozhodování ve skutkových otázkách omezen zjištěními správních orgánů, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, při dodržení zásady, že soudem prováděné dokazování musí směřovat v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, sp. zn. 1 As 32/2006, publ. Sb. NSS 1275/2007). Soud nemůže odmítnout provést důkazy navržené či předložené žalobcem na jeho obranu až v žalobě jen s poukazem na skutečnost, že byl v přestupkovém řízení pasivní

a určitá tvrzení nevzněl a důkazy na jejich neoznačil či nepředložil již v řízení před správními orgány.

Za stěžejní soud považoval žalobní námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu, že přestupkového jednání popsaného ve výroku rozhodnutí se žalobce dne 16. 9. 2013 nemohl dopustit, neboť byl v té době v zahraničí na dovolené a předmětné vozidlo zapůjčil jiné osobě včetně dokladů od vozidla, mezi nimiž byl zřejmě i občanský průkaz. Na podporu svého tvrzení žalobce soudu předložil originály letenek a palubních lístků včetně dokladů o odbavení zavazadla a fakturu ze zahraničního hotelu, jimiž soud dle § 77 odst. 2 s. ř. s. doplnil dokazování.

Z předložených letenek, palubních lístků a dokladů o odbavení zavazadla, o jejichž pravosti soud nezískal pochybnosti, vyplývá, že osoba zde označená jako MR. L.M. si odbavila zavazadlo a odlétla dne 14. 9. 2013 do Atén, Řecko, z Atén do Prahy letěla dne 21. 9. 2013. Tyto letenky a palubní lístky včetně dokladu o odbavení zavazadla svědčí ve prospěch tvrzení žalobce, že byl od 14. do 21. 9. 2013, tj. i dne 16. 9. 2013, na zahraniční dovolené v Řecku, což žalobce prokazoval i přijetím faktury na pobyt v uvedeném termínu od aténské hotelu Acropolis Hills, vystavené na jeho jméno, a tedy pobýval mimo území ČR.

Byť byly předloženy listiny soukromými, soud z žádných konkrétních okolností nezískal o jejich pravosti důvodné pochybnosti, proto nevyhověl důkazním návrhům žalovaného směřujícím ke zjištění jejich pravosti znaleckým zkoumáním či zjišťováním seznamu cestujících u dané letecké společnosti. Pokud žalovaný uváděl, že je mu z úřední činnosti známo, že zmocněnci předkládají správním orgánům takovéto dokumenty, které jsou falzifikáty, soudu v tomto směru žádné podrobnosti neosvětlil a svoje tvrzení ničím nepodložil. Sám soud dosud případ předložení zfalšovaných letenek či jiných obdobných listin v soudním řízení neřešil, a to ani ve vztahu k předložení takových dokladů v přestupkovém řízení. Soudu pak není znám obdobný případ, kdy by bylo správními orgány či posléze soudy vysloveno, že listinné důkazy předložené samotným obviněným z přestupku k vyvinění se z přestupkového jednání byly falešné či získané podvodně. Sám žalovaný pak v průběhu řízení před soudem navrhoval provedení dalších důkazů ke zjištění totožnosti řidiče vozidla, jež byl strážníky kontrolován.

Po zhodnocení doplněných důkazů dospěl soud k závěru, že těmito důkazy bylo zpochybněno ztotožnění dle předloženého OP žalobce jako osoby, která v uvedený čas řídila vozidlo [REDAKCE]. Jak dovodil Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 533/98 ze dne 30. 5. 2000, identifikace pachatele přestupku policisty je nepochybně důležitým důkazním prostředkem, nicméně nelze obviněnému upřít možnost nabídnout důkazy, které jeho totožnost s řidičem vozidla, jež byl uvedeným způsobem zjištěn, zpochybňují. Předložení těchto listinných důkazů až v soudním přezkumném řízení se soudu sice jeví jako obstrukční, nicméně tato skutečnost sama o sobě nevedla k odmítnutí provést tyto důkazy před soudem či posléze k závěru, že se jedná o falzifikáty.

Skutkové zjištění ohledně totožnosti řidiče vozidla [REDAKCE], který se dopustil přestupkového jednání, z něhož správní orgány obou stupňů vycházely, pouze na základě předložení OP, jež žalobce podle svých slov nejspíše ponechal při zapůjčení ve vozidle, je s ohledem na skutečnosti plynoucí z doplněného dokazování soudem letenkami, palubními

lístky, včetně dokladů o odbavení zavazadla a fakturou ze zahraničního hotelu, předloženými žalobcem, nedostatečné. Za situace, kdy i žalovaný uplatnil návrhy na doplnění skutkových zjištění v tomto směru, dospěl soud k závěru, že se jedná o vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť správní orgány rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a jeho zjištění vyžaduje zásadní doplnění. Zbývá uvést, že důkazním návrhům žalovaného ke zjištění totožnosti řidiče soud nevyhověl, neboť takové doplňování dokazování by již představovalo doplňování rozsáhlé a zásadní a představovalo by přesun zjišťování skutkového stavu ze správních orgánů na správní soud. K jinému závěru soud nemohla vést ani zákonodárcem stanovená roční prekluzivní lhůta pro vydání pravomocného rozhodnutí ve věci přestupků, která v mnohých případech komplikuje provádění rozsáhlého dokazování v přestupkovém řízení.

V dalším řízení bude možno žalobce za přestupky postihnout jedině tehdy, bude-li mu ze strany správních orgánů prokázáno, že to byl skutečně on, kdo se protiprávního jednání dopustil, tj. budou-li vyvráceny skutečnosti plynoucí z důkazů předložených žalobcem o jeho pobytu v Řecku v inkriminovanou dobu a možném zneužití OP č. [REDAKCE] z důvodu jeho ponechání ve vozidlu [REDAKCE] společně s dalšími doklady k vozidlu, které bylo dle tvrzení žalobce zapůjčeno jeho známému J. F.

Další žalobní bod se týkal prokázání správnosti měření rychlosti měřícím zařízením RAMER10.

Na úvod soud poznamenává, že mu jsou známy závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-56, jež zdůraznil nutnost dodržení návodu k obsluze měřícího zařízení a jehož se žalobce dovolával. Cit. rozsudek však řešil dodržení návodu k obsluze jiného měřícího zařízení, než kterým byla měřena rychlost v případě právě projednávaném, kdy výstupem byl videozáznamu, ve vztahu k okolnostem jízdy vozidla policie při užití měřícího zařízení a také předtím.

Správnost provedeného měření rychlosti rychloměrem RAMER10 (po odečtení odchylky 62 km/h) byla v přestupkovém řízení prokázána obrazovým záznamem o přestupku se zaznamenáním pozice vozidla [REDAKCE] a jeho RZ [REDAKCE], včetně zaznamenání GPS pozice a naměřené rychlosti vozidla. Kalibrace rychloměru byla doložena ověřovacím listem č. 103/13 ze dne 17. 5. 2013 s datem zkoušky 17. 5. 2013 a dobou platnosti ověření do 16. 5. 2014. Měření rychlosti tedy proběhlo kalibrovaným rychloměrem. Rychloměr obsluhoval strážník P.S., která byla způsobilá ovládat tento typ měřícího zařízení, jak bylo doloženo osvědčením č. 2/2013 ze dne 4. 6. 2013. Že rychloměr obsluhovala právě tato proškolená osoba, bylo doloženo obrazovým záznamem o přestupku a následně prokázáno též svědeckou výpovědí strážníka B.. Ten také potvrdil, že nastavení rychloměru provedla standartním způsobem. Součástí správního spisu byla část návodu k rychloměru RAMER10. Provedení důkazu svědeckou výpovědí strážníka S., jak se toho domáhal před soudem žalovaný, považoval soud za nadbytečné s ohledem na právě zmíněné listinné důkazy, které zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o tom, že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60).

Správnost činnosti rychloměru žalobce v projednávaném případě vyvracel odborným posudkem Mgr. P.Š., DiS., ze dne 27. 1. 2014, kterým bylo ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s. doplněno dokazování. Z obsahu tohoto odborného posudku plyne, že byl založen na prověření nastavení správného úhlu odklonu svazku od osy pohybu měřeného vozidla, přičemž bylo vycházeno ze zpětné geometrické analýzy místa a okolností měření, konkrétně z promítnutí zaznamenané GPS pozice rychloměru do mapových podkladů společnosti Google a Seznam.cz (část 2.1). Podle závěrů předloženého posudku s ohledem na rozdíl o pozici měřicího vozidla policie s radarem dle obrazového záznamu o měření a výpovědí policistů a jeho následným promítnutím dle údajů o GPS pozici do mapových podkladů nelze určit místo měření a tedy následně úhly odklonu osy snímku a radarové hlavy od osy pohybu měřeného vozidla, z čehož se dovozuje, že měření není správné a měřicí zařízení nepracovalo řádně.

Při hodnocení odborného posudku, který nebyl znaleckým posudkem ve smyslu § 127a o. s. ř. za užití § 64 s. ř. s., neboť neobsahoval zákonem stanovené náležitosti znaleckého posudku a znaleckou doložku, a byl tedy důkazem listinným, soud zohlednil, že jej vypracovala osoba, která byť je na základě výpisu z živnostenského rejstříku, kterým soud doplnil dokazování, oprávněna mj. k zpracování odborných studií a posudků a výzkumu a vývoji v oblasti přírodních a technických věd nebo společenských věd, nedoložila vzdělání v oboru souvisejícím s měřením rychlosti motorových vozidel v silničním provozu, rovněž nebyla proškolená k obsluze rychloměru RAMER10, ani nebyla seznámena s návodem k jeho obsluze, resp. jeho částí založenou ve správním spisu. Tato skutečnost vyplývá z obsahu posudku (zejm. část 1.1.). V posudku tak nejsou principy technického fungování rychloměru RAMER10 zcela zohledněny. Předložený posudek se nevypořádává se skutečností, že není-li dodržen návod k obsluze rychloměru, výsledkem není nesprávné měření, ale absence výstupu z měření. Tato okolnost, na níž poukázal žalovaný, byla přitom ve správním spisu doložena částí návodu k obsluze příslušného měřicího zařízení, konkrétně v jeho technickém popisu. V části 4.1.3. návodu k obsluze byla popsána fáze ověření výsledku měření, kdy měřicí jednotka kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti a není-li měření vyhodnoceno jako správné, je anulováno. Ověření výsledku měření je přitom založeno na porovnání hodnoty kmítočtu během průjezdu vozidla úsekem stanovené délky a průměrné hodnoty. Pokud žalobce znovu zpochybňoval závěr, že nefunguje-li měřicí zařízení správně, není rychlost projíždějícího vozidla zaznamenána, odkazuje soud na již konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která z tohoto faktu plynoucího z příslušných návodů k obsluze měřicího zařízení vychází (např. již cit. rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013, či ze dne ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27).

Předložený posudek dále zdůraznil nutnost nastavit správný úhel odchylky radarového svazku od osy měřeného vozidla. Z vyjádření žalovaného ovšem plyne, že použité měřicí zařízení je plně automatizované, obsluhující policista nenastavuje odklon osy svazku od směru jízdy měřeného vozidla 22°. Dle části 4.3. návodu k obsluze, z něhož bylo v přestupkovém řízení vycházeno, se jedná o technický parametr daného měřicího zařízení. Posudek tak neprokazuje, že návod k obsluze radaru RAMER10 nebyl strážníkem Sochorovou dodržen, jak to žalobce namítal.

Na druhou stranu dovozoval posudek nesprávnou činnost rychloměru z rozdílné pozice policejního vozidla s rychloměrem dle obrazového záznamu zachycujícím vozidlo

Volvo, potvrzeného svědeckou výpovědí strážníka Brožka (pravá krajnice vozovky) a zpětného promítnutí zaznamenané GPS pozice do zvolených mapových podkladů ukazujících na druhou stranu vozovky. Z posudku však není zřejmé, jak přesné a ze které doby byly žalobcem obstarané mapové podklady, včetně „street view“, a nakolik přesná byla použitá metoda promítnutí zaznamenané GPS pozice do použitých mapových podkladů. Je nutno připomenout, že potenciální nepřesnost měření je zohledněna v odchylce +/- 3 km/h, která byla i v daném případě zohledněna ve prospěch kontrolovaného řidiče.

Z uvedených důvodů soud vyhodnotil předložený posudek jako neúplný, nekonzistentní, nepřesvědčivý, nevyvracející důkazy o správnosti naměřené rychlosti vozidla Volvo 65 km/h (po odečtení odchylky 62 km/h), z nichž při zjištění skutkového stavu vycházely správní orgány. Podklady, jež byly v přestupkovém řízení užity ke zjištění vyšší než povolené rychlosti vozidla, byly zcela postačující a průkazné, a soud proto považoval za nadbytečné dále zkoumat správnost provedeného měření a doplňovat další důkazy (znalecký posudek, vyjádření zpracovatele odborného posudku).

K poslední žalobní výtce soud uvádí následující.

Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 2. zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a byl jí zadržen řidičský průkaz podle § 118b odst. 1.*

Z právě cit. ustanovení vyplývá, že uvedeného přestupku se řidič motorového vozidla dopustí tím, že vozidlo řídí v době, kdy mu byl řidičský průkaz zadržen. Jinými slovy poruší zákaz řídit motorové vozidlo po dobu zadržení řidičského průkazu dle § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu. Výsledek přestupkového (případně trestního) řízení, ve kterém je skutek, pro který byl řidičský průkaz zadržen [§ 118a odst. písm. a) až h) zákona o silničním provozu], projednáván, nemá zásadně na naplnění znaků skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 2. zákona o silničním provozu vliv, a to ani na její materiální stránku. Ta je naplněna již tím, že jsou naplněny formální znaky skutkové podstaty přestupku (takto jsou v zákoně o silničním provozu skutkové podstaty definovány), když pouze ve výjimečných případech, kdy konkrétní stupeň nebezpečnosti neodpovídá ani nejlehčím běžně se vyskytujícím jednáním naplňujícím formální znaky přestupku, tomu tak není (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Nadto je žalobcem zastáván výklad o nenaplnění materiální stránky přestupku v případě, že řidič motorového vozidla není následně shledán vinným a potrestán za skutek, pro který zákon připouští zadržení řidičského průkazu, absurdní. Ve své podstatě by totiž znamenal, že pro závěr o naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku, včetně její materiální stránky, by správní orgány musely vždy vyčkat výsledku přestupkového či trestního řízení, ve kterém je předchozí skutek projednáván. To by však znamenalo popření smyslu § 125c odst. 1 písm. e) bod 2. zákona o silničním provozu, kterým je potrestat neukázněného řidiče, který nerespektuje zákonem stanovený předběžný zákaz řídit motorové vozidlo po dobu zadržení řidičského průkazu ze zákonem stanovených, pro společnost zvláště nebezpečných důvodů. Žalovaný tedy nepochybil, pokud nepřihlédl k výsledku přestupkového řízení, v němž bylo rozhodováno o skutku, pro který byl žalobci zadržen řidičský průkaz, a nedoplnil dokazování též rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 13. 12. 2013. Z uvedených důvodů

bylo doplnění dokazování přestupkovým spisem včetně žalobcem zmiňovaného rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje nadbytečným. Žalobní námitku neshledal soud důvodnou.

Pokud žalobce až při ústním jednání namítl, že nebylo dostatečně určeno místo přestupku, např. č. p. domu na Podhorské ulici, před kterým došlo k překročení rychlosti, soud shledal takto vznesenou žalobní námitku za uplatněnou po lhůtě pro rozšíření žaloby dle § 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s. Neuvedení zcela přesného místa na [REDAKCE] ulici, kde k překročení rychlosti došlo, ve výroku rozhodnutí o přestupku, pak v daném případě není vadou řízení, ke které by byl soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

Protože byl jeden z uplatněných žalobních bodů opodstatněný, soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 3 úkony právní služby ve výši 9 300 Kč [3 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013], náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 paušály po 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), náhradou za promeškaný čas strávený cestou z Prahy do Liberce a zpět k soudnímu jednání ve výši 600 Kč [6 započatých půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu]; dále jízdným z Prahy do Liberce a zpět osobním vozidlem (dle technického průkazu) ve výši 1 568 Kč (celkem 220 km při průměrné spotřebě benzínu 9,6 l/100 km v ceně 35,70 Kč/l podle § 4 písm. a) vyhl. č. 435/2012 Sb. a náhradu za opotřebení vozidla 3,70 Kč/1 km dle zákona č. 262/2006 Sb. a částkou 2597 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady, celkem tedy 17 965 Kč.

Soud nepovažoval odměnu a hotové náklady na právní úkon podání repliky za účelně vynaložené náklady žalobce, neboť replika obsahovala zdůraznění skutečností již namítaných v žalobě a nepřinesla do věci nic nového. Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení představovaných odměnou, hotovými náklady, náhradou za promeškaný čas a jízdným v souvislosti s účastí zástupce žalobce při ústním jednání soudu dne 28. 8. 2014, neboť k odročení jednání na další termín došlo jediné proto, že žalobce trval na provedení dokazování listinou, kterou soudu dle svého vyjádření nedopatřením nedoložil dříve. Soud uložil žalovanému správnímu orgánu, aby vyčíslené náklady řízení žalobci nahradil v přiměřené lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právního zástupce.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 28. srpna 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně